

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 2. septembra 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2011/98/EÚ – Práva pracovníkov pochádzajúcich z tretích krajín, ktorí sú držiteľmi jednotného povolenia – Článok 12 – Právo na rovnaké zaobchádzanie – Sociálne zabezpečenie – Nariadenie (ES) č. 883/2004 – Koordinácia systémov sociálneho zabezpečenia – Článok 3 – Dávky v materstve a otcovstve – Rodinné dávky – Právna úprava členského štátu, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú držiteľmi jednotného povolenia z priznávania príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku v materstve“

Vo veci C-350/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte costituzionale (Ústavný súd, Taliansko) z 8. júla 2020 a doručený Súdnemu dvoru 30. júla 2020, ktorý súvisí s konaním:

O. D.,

R. I. H. V.,

B. O.,

F. G.,

M. K. F. B.,

E. S.,

N. P.,

S. E. A.

proti

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

za účasti:

Presidenza del Consiglio die Ministri,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, A. Kumin a N. Wahl, sudcovia T. von Danwitz, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, L. S. Rossi, I. Jarukaitis (spravodajca) a N. Jääskinen,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- O. D., R. I. H. V., B. O., F. G., M. K. F. B., E. S. a S. E. A., v zastúpení: A. Guariso, L. Neri, R. Randellini, E. Fiorini a M. Nappi, avvocati,
- N. P., v zastúpení: A. Andreoni a V. Angiolini, avvocati,
- Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), v zastúpení: M. Sferrazza a V. Stumpo, avvocati,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: C. Cattabriga a D. Martin, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 34 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), článku 3 ods. 1 písm. b) a j) nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, 2004, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72) a článku 12 ods. 1 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/98/EÚ z 13. decembra 2011 o jednotnom postupe vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín a o spoločnom súbore práv pracovníkov z tretích krajín s oprávneným pobytom v členskom štáte (Ú. v. EÚ L 343, 2011, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporov medzi štátnymi príslušníkmi tretích krajín, O. D., R. I. H. V., B. O., F. G., M. K. F. B., E. S., N. P. a S. E. A., ktorí sú držiteľmi jednotného povolenia, a inštitútu Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS) (Národný inštitút sociálneho zabezpečenia, Taliansko) vo veci odmietnutia priznania príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku v materstve v ich prospech.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2011/98

3 Odôvodnenia 20, 24 a 31 smernice 2011/98 stanovujú:

„(20) Všetci štátni príslušníci tretích krajín s oprávneným pobytom a legálne pracujúci v členskom štáte by mali mať aspoň spoločný súbor práv založený na rovnakom zaobchádzaní ako so štátnymi príslušníkmi daného hostiteľského členského štátu, a to bez ohľadu na to, na aký účel alebo na akom základe boli pôvodne prijatí. Právo na rovnaké zaobchádzanie v oblastiach špecifikovaných v tejto smernici by sa malo priznať nielen tým štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sa prijali do členského štátu na účely vykonávania zamestnania, ale aj tým, ktorým sa povolil vstup na iné účely a ktorým sa umožnil prístup na trh práce v tomto členskom štáte v súlade s inými ustanoveniami práva Únie alebo vnútroštátneho práva, vrátane rodinných príslušníkov pracovníka z tretej krajiny, ktorým sa povolil vstup na územie členského štátu v súlade so smernicou Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny [(Ú. v. EÚ L 251, 2003, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224)]; štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým sa povolil vstup na územie členského štátu v súlade so smernicou Rady 2004/114/ES z 13. decembra 2004 o podmienkach prijatia štátnych príslušníkov tretích krajín na účely štúdia, výmen žiakov, neplateného odborného vzdelávania alebo dobrovoľnej služby [(Ú. v. EÚ L 375, 2004, s. 12)]; a výskumných pracovníkov, ktorým sa povolil vstup v súlade so smernicou Rady 2005/71/ES z 12. októbra 2005 o osobitnom postupe prijímania štátnych príslušníkov tretích krajín na účely vedeckého výskumu [(Ú. v. EÚ L 289, 2005, s. 15)].

...

(24) Pracovníci z tretích krajín by mali mať nárok na rovnaké zaobchádzanie v oblasti sociálneho zabezpečenia. Odvetvia sociálneho zabezpečenia sú vymedzené v nariadení [č. 883/2004]; Ustanovenia tejto smernice týkajúce sa rovnakého zaobchádzania, pokiaľ ide o sociálne zabezpečenie, by sa mali vzťahovať aj na pracovníkov, ktorí boli prijatí do členského štátu a prichádzajú priamo z tretej krajiny. ...

...

(31) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v [Charte] v súlade s článkom 6 ods. 1 Zmluvy o EÚ.“

4 Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, uvádza:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

a) ‚štátny príslušník tretej krajiny‘ je osoba, ktorá nie je občanom Únie v zmysle článku 20 ods. 1 ZFEÚ;

- b) ‚pracovník z tretej krajiny‘ je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý bol prijatý na územie členského štátu, má v ňom oprávnený pobyt a môže v ňom pracovať v rámci plateného pomeru v súlade s vnútroštátnym právom alebo praxou;
- c) ‚jednotné povolenie‘ je povolenie na pobyt vydané orgánmi členského štátu, ktoré štátnemu príslušníkovi tretej krajiny umožňuje oprávnenie sa zdržiavať na jeho území na účely vykonávania práce;

...“

- 5 Článok 3 uvedenej smernice, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na:

...

- b) štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí do členského štátu na iné účely ako na vykonávanie zamestnania v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom, sú oprávnení pracovať a majú povolenie na pobyt v súlade s nariadením [Rady] (ES) č. 1030/2002 [z 13. júna 2002, ktorým sa stanovuje jednotný formát povolení na pobyt pre štátnych príslušníkov tretích štátov (Ú. v. ES L 157, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 3)], a
- c) štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí do členského štátu na účely vykonávania zamestnania v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom.

2. Táto smernica sa neuplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín:

...

- i) ktorí majú postavenie osoby s dlhodobým pobytom v súlade so smernicou [Rady] 2003/109/ES [z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272)].

...“

- 6 Článok 12 smernice 2011/98 s názvom „Právo na rovnaké zaobchádzanie“ stanovuje:

„1. S pracovníkmi z tretích krajín uvedenými v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) sa zaobchádza rovnako ako so štátnymi príslušníkmi členského štátu, v ktorom majú pobyt, pokiaľ ide:

...

- e) o odvetvia sociálneho zabezpečenia vymedzené v nariadení [č. 883/2004];

...

2. Členské štáty môžu obmedziť rovnaké zaobchádzanie:

...

b) obmedzením práv priznaných pracovníkom z tretích krajín podľa odseku 1 písm. e), no neobmedzením takýchto práv pre pracovníkov z tretích krajín, ktorí sú zamestnaní alebo ktorí boli zamestnaní aspoň šesť mesiacov a sú evidovaní ako nezamestnaní.

Okrem toho členské štáty môžu rozhodnúť o tom, že odsek 1 písm. e) sa v súvislosti s rodinnými dávkami neuplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým sa povolilo pracovať na území členského štátu na obdobie nepresahujúce šesť mesiacov, na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí na účely štúdia, alebo na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na základe víza;

...“

7 Článok 16 ods. 1 tejto smernice uvádza:

„Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 25. decembra 2013. Znenie týchto ustanovení bezodkladne oznámia Komisii.“

Nariadenie č. 883/2004

8 Podľa článku 1 písm. z) nariadenia č. 883/2004 výraz „rodinná dávka“ na účely tohto nariadenia znamená všetky vecné alebo peňažné dávky, ktorú sú určené na pokrytie rodinných výdajov, okrem preddavkov na výživné a osobitné prídavky pri narodení dieťaťa a osvojení dieťaťa, ako sú uvedené v prílohe I tohto nariadenia.

9 Článok 3 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia:

...

b) dávky v materstve a rovnocenné dávky v otcovstve;

...

j) rodinné dávky.“

10 Príloha I nariadenia č. 883/2004 s názvom „Preddavky na výživné a osobitné prídavky pri narodení a adopcii dieťaťa“ obsahuje v časti II zoznam osobitných dávok pri narodení a adopcii organizovanej členským štátom. Talianska republika nikdy nebola uvedená v tejto časti II prílohy I.

Talianske právo

11 Článok 1 ods. 125 legge n. 190 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2015) [zákon č. 190 – ustanovenia týkajúce sa tvorby ročného a viacročného štátneho rozpočtu (zákon o stabilite z roku 2015)] z 23. decembra 2014 (GURI č. 300 z 29. decembra 2014, riadny dodatok GURI č. 99) (ďalej len „zákon č. 190/2014“) zavádza

s cieľom podporiť pôrodnosť a „prispiieť na náklady spojené s pôrodom“ mesačne vyplácaný príspevok pri narodení dieťaťa (ďalej len „príspevok pri narodení dieťaťa“) na každé dieťa, ktoré sa narodilo alebo bolo osvojené.

- 12 Toto ustanovenie stanovuje, že na každé dieťa narodené alebo osvojené v období od 1. januára 2015 do 31. decembra 2017 sa priznáva príspevok vo výške 960 eur za rok, ktorý sa vypláca mesačne od mesiaca narodenia alebo osvojenia dieťaťa až do dovŕšenia veku troch rokov dieťaťa alebo do uplynutia tretieho roku od jeho príchodu do domácnosti po jeho osvojení. Tento príspevok vypláca INPS pod podmienkou, že domácnosť, ktorej súčasťou je rodič, ktorý o príspevok žiada, sa nachádza v majetkovej situácii zodpovedajúcej určitej minimálnej hodnote ukazovateľa ekvivalentnej majetkovej situácie (ISEE), upravenej v predpisoch, ktoré sú stanovené v decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri n. 159 – Regolamento concernente la revisione delle modalità di determinazione e i campi di applicazione dell'Indicatore della situazione economica equivalente (ISEE) [dekrét predsedu Rady ministrov č. 159, týkajúci sa revízie metodík určovania ukazovateľa ekvivalentnej majetkovej situácie (ISEE) a jeho pôsobnosti] z 5. decembra 2013 (GURI č. 19, z 24. januára 2014).
- 13 Článok 1 ods. 248 legge n. 205 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2018 e bilancio pluriennale per il triennio 2018 – 2020 (zákon č. 205 o štátnom rozpočte na rozpočtový rok 2018 a viacročnom rozpočte na trojročné obdobie 2018 až 2020) z 27. decembra 2017 (GURI č. 302, z 29. decembra 2017, riadny dodatok GURI č. 62) stanovuje, že príspevok pri narodení alebo osvojení sa priznáva na každé dieťa narodené alebo osvojené od 1. januára do 31. decembra 2018, a to do dovŕšenia veku jedného roku dieťaťa alebo prvého výročia príchodu dieťaťa do domácnosti po jeho osvojení.
- 14 Článok 23c ods. 1 decreto legge n° 119 – Disposizioni urgenti in materia fiscale e finanziaria (zákonný dekrét č. 119 o naliehavých ustanoveniach v daňovej a finančnej oblasti) z 23. októbra 2018 (GURI č. 247 z 23. októbra 2018), zmenený na zákon, v znení zmien a doplnení na základe zákona č. 136 zo 17. decembra 2018, rozširuje nárok na príspevok na každé dieťa narodené alebo osvojené v období od 1. januára do 31. decembra 2019, a to až do dovŕšenia veku jedného roku dieťaťa alebo do uplynutia jedného roku od jeho príchodu do domácnosti po jeho osvojení, a stanovuje zvýšenie o 20 % pre každé dieťa nasledujúce po prvom dieťati.
- 15 Článok 1 ods. 340 legge n° 160 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2020 e bilancio pluriennale per il triennio 2020 – 2022 (zákon č. 160 o štátnom rozpočte na rozpočtový rok 2020 a viacročnom rozpočte na trojročné obdobie 2020 až 2022) z 27. decembra 2019 (riadny dodatok GURI č. 45) ďalej rozšíril priznávanie príspevku pri narodení na všetky deti narodené alebo osvojené v období od 1. januára do 31. decembra 2020, a to do dovŕšenia veku jedného roku dieťaťa alebo do uplynutia jedného roku od jeho príchodu do domácnosti po jeho osvojení, pričom výška tohto príspevku sa líšila podľa majetkovej situácie domácnosti, ako bola vymedzená ukazovateľom spomenutým v bode 12 tohto rozsudku, a pre každé dieťa nasledujúce po prvom dieťati sa navyšovala o 20 %.
- 16 Podľa článku 1 ods. 125 zákona č. 190/2014 sa tento príspevok priznáva v prospech talianskych štátnych príslušníkov, štátnych príslušníkov ostatných členských štátov a štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú držiteľmi povolenia na dlhodobý pobyt, ktoré upravuje článok 9 decreto legislativo n. 286 – Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell'immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (legislatívny dekrét č. 286, kodifikované znenie právnych predpisov v oblasti prisťahovalectva a postavenia cudzinca) z 25. júla 1998 (GURI č. 191 z 18. augusta 1998, riadny dodatok GURI č. 139), s bydliskom v Taliansku.

- 17 Článok 74 decreto legislativo n. 151 – Testo unico delle disposizioni legislative in materia di tutela e sostegno della maternità e della paternità, a norma dell'articolo 15 della legge 8 marzo 2000, n. 53 (legislatívny dekrét č. 151, kodifikované znenie právnych predpisov o ochrane a podpore materstva a otcovstva, v súlade s článkom 15 zákona č. 53 z 8. marca 2000) z 26. marca 2001 (GURI č. 96 z 26. apríla 2001, riadny dodatok GURI č. 93) priznáva príspevok v materstve (ďalej len „príspevok v materstve“) ženám, ktoré majú bydlisko v Taliansku a sú štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu či iného členského štátu, alebo držiteľkami povolenia na dlhodobý pobyt, a to na každé dieťa, ktoré bolo po 1. januári 2001 narodené alebo umiestnené s cieľom jeho osvojenia, alebo osvojené bez umiestnenia. Tento príspevok sa priznáva ženám, ktoré nečerpajú dávku v materstve súvisiacu so závislou prácou alebo samostatnou zárobkovou činnosťou alebo s výkonom slobodného povolania, a pod podmienkou, že domácnosť nemá k dispozícii majetok prevyšujúci určitú sumu vypočítanú na základe ukazovateľa majetkovej situácie (ISE), ktoré je uvedený v decreto legislativo n. 109 – Definizioni di criteri unificati di valutazione della situazione economica dei soggetti che richiedono prestazioni sociali agevolate, a norma dell'articolo 59, comma 51, della legge 27 dicembre 1997, n. 449 (legislatívny dekrét č. 109 o vymedzení jednotných kritérií na vyhodnotenie majetkovej situácie žiadateľov o dotované sociálne príspevky podľa článku 59 ods. 51 zákona č. 449 z 27. decembra 1997) z 31. marca 1998 (GURI č. 90 z 18. apríla 1998).
- 18 Smernica 2011/98 bola do vnútroštátneho práva prebratá prostredníctvom decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro (legislatívny dekrét č. 40, ktorým sa preberá smernica 2011/98) zo 4. marca 2014 (GURI č. 68 z 22. marca 2014), ktorý zaviedol „jednotné pracovné povolenie“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 19 Štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sa oprávnenne zdržiavajú v Taliansku a sú len držiteľmi jednotného pracovného povolenia stanoveného legislatívnym dekrétom č. 40 preberajúcim smernicu 2011/98, INPS odmietol priznať príspevok pri narodení dieťaťa z toho dôvodu, že nemajú postavenie osoby s dlhodobým pobytom. Súdny rozhodujúce vo veci samej, na ktorých bolo toto zamietnutie spochybnené, vyhovel ich návrhom, pričom uplatnili zásadu rovnosti zaobchádzania uvedenú v článku 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98.
- 20 Corte suprema di cassazione (Kasačný súd, Taliansko), ktorý rozhodoval o dovolaniach podaných proti rozhodnutiam viacerých odvolacích súdov, dospel k záveru, že tento systém podpory pôrodnosti porušuje viaceré ustanovenia talianskej Ústavy v spojení s článkami 20, 21, 24, 33 a 34 Charty, a obrátil sa na Corte costituzionale (Ústavný súd, Taliansko) s otázkami o súlade s Ústavou, pokiaľ ide o článok 1 ods. 125 zákona č. 190/2014 v rozsahu, v akom toto ustanovenie v prípade štátnych príslušníkov tretích krajín podmieňuje priznanie príspevku pri narodení dieťaťa skutočnosťou, že majú postavenie osoby s dlhodobým pobytom.
- 21 V konaní pred Corte costituzionale (Ústavný súd) žalobcovia v predchádzajúcich stupňoch konania navrhovali, aby bolo rozhodnuté, že predmetné ustanovenie je v rozpore s Ústavou, a tvrdili, že toto ustanovenie je taktiež v rozpore s článkom 12 smernice 2011/98. INPS ako žalovaný v konaniach na predchádzajúcich stupňoch naopak navrhoval, aby boli otázky týkajúce sa súlade s Ústavou zamietnuté, pričom tvrdil, že príspevok pri narodení dieťaťa je v podstate

prémiiu, ktorá nepatrí do odvetvia sociálneho zabezpečenia a účelom ktorej nie je zabezpečiť primárne a naliehavé osobné potreby. Dodáva, že táto smernica priznáva členským štátom právomoc na základe vlastného uváženia vylúčiť z poberania predmetných dávok štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nemajú postavenie osoby s dlhodobým pobytom, vzhľadom na obmedzenosť finančných zdrojov, ktoré sú k dispozícii. Presidente del Consiglio dei Ministri (predseda Rady ministrov, Taliansko) ako vedľajší účastník v konaniach na predchádzajúcich stupňoch navrhuje zamietnuť otázky súladu s Ústavou ako neprípustné, alebo subsidiárne zjavne nedôvodné. Tvrdí, že príspevok pri narodení dieťaťa nie je určený na pokrytie základných osobných potrieb a že pokiaľ ide o sociálne dávky, podľa práva Únie sa za zameniteľné s postavením občana Únie môže považovať jedine postavenie osoby s dlhodobým pobytom.

- 22 Z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody týkajúce príspevku pri narodení dieťaťa, sa Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) tiež obrátil na vnútroštátny súd s otázkou týkajúcou sa súladu článku 74 legislatívneho dekrétu č. 151/2001 z 26. marca 2001, týkajúceho sa dávky v materstve, s Ústavou. Pred vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, žalobcovia v predchádzajúcich stupňoch navrhujú, aby súd rozhodol, že toto ustanovenie je v rozpore s Ústavou, zatiaľ čo predseda Rady ministrov navrhuje zamietnuť otázku súladu s Ústavou ako neprípustnú, alebo subsidiárne zjavne nedôvodnú.
- 23 Na podporu svojho návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd najmä uvádza, že má právomoc rozhodnúť o prípadnom rozpore vnútroštátnych ustanovení s právami a zásadami zakotvenými v Charte. Uvádza, že keď rozhoduje o predbežnej otázke o súlade s Ústavou týkajúcej sa týchto práv a zásad, nemôže sa zbaviť povinnosti overiť, či predmetné ustanovenie neporušuje zároveň ústavné práva a zásady zakotvené v Charte, keďže záruky stanovené v talianskej Ústave sú doplnené zárukami zakotvenými v Charte. Ako vnútroštátny súd v zmysle článku 267 ZFEÚ podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor vo všetkých prípadoch, keď je to potrebné na objasnenie významu a účinkov ustanovení Charty, a na základe tohto posúdenia môže vyhlásiť, že napadnuté ustanovenie je v rozpore s Ústavou, čím ho vylúči z vnútroštátneho právneho poriadku s účinkami *erga omnes*.
- 24 Vnútroštátny súd sa domnieva, že ústavné práva a zásady, ktoré uviedol Corte suprema di cassazione (Kasačný súd), a práva a zásady zakotvené v Charte, doplnené sekundárnym právom, sú nerozlučne spojené, dopĺňajú sa a sú v harmónii, a že zákaz svojoľnej diskriminácie a ochrana materstva a detstva, ktoré zaručuje talianska Ústava, sa majú vykladať s ohľadom na záväzné usmernenia poskytnuté právom Únie.
- 25 S odkazom na článok 12 smernice 2011/98 a na judikatúru Súdneho dvora vnútroštátny súd uvádza, že musí preskúmať právo na rovnosť zaobchádzania, pokiaľ ide o odvetvia sociálneho zabezpečenia, ako sú definované v nariadení č. 883/2004, a spresňuje, že zavedením systému jednotného povolenia Talianska republika výslovne nevyužila možnosť zaviesť odchýlky stanovené touto smernicou. Pred rozhodnutím o otázkach súladu s Ústavou, ktoré položil Corte suprema di cassazione (Kasačný súd), považuje za potrebné obrátiť sa na Súdny dvor v súvislosti s výkladom ustanovení práva Únie, ktoré majú vplyv na odpoveď na tieto otázky.
- 26 V tejto súvislosti poznamenáva, že príspevok pri narodení dieťaťa, najmä z dôvodu významných zmien, ku ktorým došlo v posledných rokoch, sa v porovnaní s rodinnými dávkami, ktoré už Súdny dvor už preskúmal, vyznačuje novými aspektmi. V tejto súvislosti uvádza, že hoci je tento príspevok spojený s objektívnymi kritériami definovanými zákonom a patrí do kategórie dávok sociálneho zabezpečenia, má viacero funkcií, ktoré môžu spochybniť jeho povahu ako rodinnej dávky.

- 27 Na jednej strane má príspevok pri narodení dieťaťa spočívať v prémii, ktorej cieľom je podpora pôrodnosti, pričom tento jej cieľ potvrdzuje vývoj systému zavádzajúceho univerzálny príspevok s navýšením pre deti nasledujúce po prvom dieťati. Na druhej strane sa zdá, že článok 1 ods. 125 zákona č. 190/2014 v pôvodnom znení tým, že podmieňuje poskytnutie tohto príspevku skutočnosťou týkajúcou sa príjmu, priznáva relevantnosť slabšej situácii rodiny prijímajúcej príspevok. Účelom uvedeného príspevku je tiež podporiť domácnosti v neistej ekonomickej situácii a zabezpečiť pre maloleté osoby základnú starostlivosť. Tento posledný uvedený cieľ potvrdzujú nedávne legislatívne zmeny, ktoré napriek tomu, že príspevok pri narodení dieťaťa vymedzili ako univerzálne opatrenie, stanovujú jeho výšku v závislosti od rôznych prahových hodnôt príjmu, čiže od rôznych úrovni potrieb.
- 28 Okrem toho sa vnútroštátny súd pýta, či príspevok v materstve musí byť zahrnutý medzi dávky zaručené článkom 34 Charty z hľadiska sekundárneho práva, ktorého cieľom je zabezpečiť všetkým štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí legálne bývajú a pracujú v členskom štáte, spoločný základ práv založený na rovnosti zaobchádzania so štátnymi príslušníkmi hostiteľského členského štátu.
- 29 Za týchto okolností Corte costituzionale (Ústavný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 34 [Charty] vykladať v tom zmysle, že pôsobnosť uvedeného článku sa vzťahuje aj na príspevok pri narodení dieťaťa a na príspevok v materstve, a to na základe článku 3 ods. 1 písm. b) a j) nariadenia [č. 883/2004], na ktorý sa odkazuje v článku 12 ods. 1 písm. e) [smernice 2011/98], a má sa právo Európskej únie z tohto dôvodu vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá predmetné opatrenia, priznané cudzincom, ktorí majú povolenie na pobyt v [Únii] pre osoby s dlhodobým pobytom, nezabezpečuje aj v prospech cudzincov, ktorým bolo vydané jednotné povolenie podľa uvedenej smernice?“

Konanie pred Súdnym dvorom

- 30 Vnútroštátny súd požiadal Súdny dvor, aby o tejto veci rozhodol v skrátenej konaní v súlade s článkom 105 ods. 1 rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 31 Na podporu svojho návrhu uvádza, že talianske súdy sa vo veľkej miere zaoberajú otázkou predloženou v rámci tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania, čo by mohlo viesť k podaniu mnohých návrhov na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor. Rozsah sporu, ktorý sa týkal tejto otázky, totiž vyvolal neistotu pri výklade práva Únie medzi správnym orgánom príslušným na priznanie predmetných príspevkov na jednej strane a talianskymi súdmi na druhej strane, keďže výlučne posledné uvedené súdy priznávajú článku 12 smernice 2011/98 priamy účinok.
- 32 Podľa článku 105 ods. 1 rokovacieho poriadku môže predseda Súdneho dvora na návrh vnútroštátneho súdu, alebo výnimočne aj bez návrhu, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátenej konaní odchyľne od ustanovení uvedeného rokovacieho poriadku.

- 33 V prejednávanej veci 17. septembra 2020 predseda Súdneho dvora po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodol o zamietnutí návrhu vnútroštátneho súdu pripomenutého v bode 30 tohto rozsudku, keďže podmienky na vyhovie tejto žiadosti, najmä podmienka existencie výnimočných okolností, neboli splnené.
- 34 Na jednej strane totiž podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora samotný vysoký počet osôb alebo právnych situácií potenciálne dotknutých rozhodnutím, ktoré vnútroštátny súd bude musieť vydať po tom, ako sa obrátil s prejudiciálnym návrhom na Súdny dvor, nepredstavuje výnimočnú okolnosť, ktorá by mohla odôvodniť použitie skráteného konania [rozsudok z 8. decembra 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Sfalšované prevodné príkazy), C-584/19, EU:C:2020:1002, bod 36].
- 35 Na druhej strane Súdny dvor už rozhodol, že potreba zjednotiť rozchádzajúcu sa vnútroštátnu judikatúru, hoci je legitímna, nemôže sama osebe odôvodniť použitie skráteného konania (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 30. apríla 2018, Oro Efectivo, C-185/18, neuvverejnené, EU:C:2018:298, bod 17).
- 36 Podľa článku 16 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie Talianska republika navrhla, aby Súdny dvor rozhodol vo veci vo veľkej komore.

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti prejudiciálnej otázky v rozsahu, v akom sa týka príspevku v materstve

- 37 Komisia vyjadruje pochybnosti o prípustnosti otázky v rozsahu, v akom sa týka príspevku v materstve, keďže Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) spresnil, keď sa obrátil na Corte costituzionale (Ústavný súd), že skutkové okolnosti vo veci samej nastali pred 25. decembrom 2013, teda pred uplynutím lehoty na prebratie smernice 2011/98 stanovenej v článku 16 ods. 1 tejto smernice. Talianska vláda pochybuje o tom, že žalobcovia vo veci samej sú držiteľmi jednotného pracovného povolenia, pričom uvádza, že sa zdá, že majú povolenie na pobyt z iného dôvodu. Poukazuje najmä na to, že tento príspevok je vyhradený osobám, ktoré nemožno kvalifikovať ako „pracovníkov“. Článok 12 ods. 1 smernice 2011/98 sa však uplatňuje len na štátnych príslušníkov tretích krajín s takýmto postavením.
- 38 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvanej v článku 267 ZFEÚ prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorému bol spor predložený a ktorý musí prevziať zodpovednosť za vydávané súdne rozhodnutie, aby s prihliadnutím na osobitosti veci posúdil tak nevyhnutnosť prejudiciálneho rozhodnutia na to, aby mohol vydať svoj rozsudok, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdny dvor. V dôsledku toho v prípade, že sa položené otázky týkajú výkladu práva Únie, je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 13. novembra 2018, Čepelnik, C-33/17, EU:C:2018:896, bod 20).
- 39 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdny dvor neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátneho súdu len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo s predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak

Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázku, ktoré mu boli položené (rozsudok z 13. novembra 2018, Čepelnik, C-33/17, EU:C:2018:896, bod 21).

- 40 Je pravda, že v prejednávanej veci sa jednotlivci nemôžu odvolávať na smernicu s cieľom vylúčiť uplatnenie skorších vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú v rozpore s touto smernicou, na skutočnosti predchádzajúce prebratiu tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. februára 2004, Rieser Internationale Transporte, C-157/02, EU:C:2004:76, body 67 a 68 a citovanú judikatúru). Treba však uviesť, že vnútroštátny súd nie je súdom, ktorý má sám rozhodnúť priamo o sporoch vo veci samej, ale súd ústavnej povahy, ktorému bola položená otázka týkajúca sa čisto práva, nezávisle od skutkových okolností vznesených na súde rozhodujúcim vo veci samej, čo je otázka, na ktorú musí vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, odpovedať tak z hľadiska vnútroštátnych právnych predpisov, ako aj z hľadiska právnych predpisov Únie, aby mohol nielen vnútroštátnemu súdu, ktorý mu položil predbežnú otázku, ale pre všetky talianske súdy, vypracovať rozhodnutie s účinkami *erga omnes*, ktoré by tieto súdy mali uplatniť v každom relevantnom spore, o ktorom by v budúcnosti mohli rozhodovať. Za týchto podmienok má výklad práva Únie požadovaný vnútroštátnym súdom súvislosť s predmetom sporu, ktorý mu bol predložený a ktorý sa týka výlučne súladu vnútroštátnych ustanovení s Ústavou z hľadiska vnútroštátneho ústavného práva v spojení s právom Únie.
- 41 Otázka, či sa článok 12 ods. 1 smernice 2011/98 uplatňuje výlučne na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú povolenie na pobyt v hostiteľskom členskom štáte na účely výkonu práce, alebo naopak, či sa toto ustanovenie vzťahuje aj na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú povolenie na pobyt na iné ako pracovné účely a ktorí sú oprávnení pracovať v tomto členskom štáte, sa navyše týka výkladu tejto smernice, a teda vecnej stránky prejednávanej veci.
- 42 Z toho vyplýva, že táto otázka je prípustná, a to aj v rozsahu, v akom sa týka príspevku v materstve.

O veci samej

- 43 Vnútroštátny súd sa pýta Súdneho dvora na výklad článku 34 Charty s cieľom zistiť, či príspevok pri narodení dieťaťa a dávka v materstve patria do pôsobnosti tohto článku a či článok 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98 bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú držiteľmi jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, z priznávania týchto príspevkov.
- 44 Treba poznamenať, že podľa článku 34 ods. 1 Charty Únia uznáva a rešpektuje právo na prístup k dávkam sociálneho zabezpečenia a k sociálnym službám zabezpečujúcim ochranu v prípadoch, ako sú materstvo, choroba, pracovné úrazy, závislosť alebo starobné poistenie, ako aj v prípade straty zamestnania v súlade s pravidlami stanovenými právom Únie a vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou. Okrem toho podľa článku 34 ods. 2 Charty každý, kto má bydlisko alebo sa oprávnené pohybuje v rámci Únie, má právo na dávky sociálneho zabezpečenia a sociálne výhody v súlade s právom Únie a vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou.
- 45 Okrem toho článok 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98, ktorá, ako uvádza jej odôvodnenie 31, rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané Chartou, stanovuje, že s pracovníkmi z tretích krajín uvedenými v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) sa zaobchádza rovnako ako so štátnymi príslušníkmi členského štátu, v ktorom majú pobyt, pokiaľ ide o odvetvia sociálneho zabezpečenia, ako sú vymedzené v nariadení č. 883/2004.

- 46 Preto treba konštatovať, že článok 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98 týmto odkazom na nariadenie č. 883/2004 konkretizuje právo na prístup k dávkam sociálneho zabezpečenia stanovené v článku 34 ods. 1 a 2 Charty.
- 47 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že pokiaľ členské štáty prijímajú opatrenia spadajúce do pôsobnosti smernice, ktorá spresňuje základné právo stanovené v Charte, musia konať v súlade s touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. novembra 2014, Schmitzer, C-530/13, EU:C:2014:2359, bod 23 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že položenú otázku treba preskúmať z hľadiska smernice 2011/98. Pôsobnosť článku 12 ods. 1 písm. e) tejto smernice je určená nariadením č. 883/2004.
- 48 Treba tiež konštatovať, že článok 12 ods. 1 smernice 2011/98 sa uplatňuje tak na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí do členského štátu na účely výkonu práce v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom, ako aj na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí do členského štátu na iné účely ako na prácu v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom, ktorí sú oprávnení pracovať a ktorí sú držiteľmi povolenia na pobyt v súlade s nariadením č. 1030/2002.
- 49 Ako vyplýva z odôvodnenia 20 tejto smernice, toto ustanovenie sa neobmedzuje na zabezpečenie rovnakého zaobchádzania s držiteľmi jednotného pracovného povolenia, ale uplatňuje sa aj na držiteľov povolenia na pobyt na iné účely než zamestnanie, ktorí sú oprávnení pracovať v hostiteľskom členskom štáte.
- 50 Za týchto podmienok treba konštatovať, že vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín uvedených v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) tejto smernice z priznávania príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku v materstve stanovených touto právnou úpravou.
- 51 Vzhľadom na skutočnosť, ako bolo uvedené v bode 45 tohto rozsudku a ako vyplýva z odôvodnenia 24 smernice 2011/98, že na to, aby sa mohlo uplatniť rovnaké zaobchádzanie stanovené v článku 12 ods. 1 písm. e) tejto smernice, je potrebné, aby predmetné dávky patrili do odvetví sociálneho zabezpečenia, ako sú definované v nariadení č. 883/2004, pred zodpovedaním tejto otázky teda treba preskúmať, či príspevok pri narodení dieťaťa a príspevok v materstve predstavujú dávky sociálneho zabezpečenia vymenované v článku 3 ods. 1 tohto nariadenia.
- 52 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora rozdiel medzi dávkami, ktoré patria do pôsobnosti nariadenia č. 883/2004, a dávkami vylúčenými z jeho pôsobnosti spočíva v podstate v znakoch, ktoré tvoria každú dávku, najmä v účele takejto dávky a podmienkach jej priznania, a nie v tom, či vnútroštátna právna úprava túto dávku kvalifikuje ako dávku sociálneho zabezpečenia [rozsudky z 21. júna 2017, Martinez Silva, C-449/16, EU:C:2017:485, bod 20 a citovaná judikatúra, ako aj z 2. apríla 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dieťa manželského partnera cezhraničného pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 35 a citovaná judikatúra].
- 53 Súdny dvor opakovane rozhodol, že dávku možno považovať za dávku sociálneho zabezpečenia, pokiaľ je na jednej strane priznávaná príjemcom mimo akéhokoľvek individuálneho a diskrečného posúdenia osobných potrieb na základe zákonom stanovenej situácie a ak sa na druhej strane vzťahuje na jedno z rizík výslovne uvedených v článku 3 ods. 1 nariadenia

č. 883/2004 [rozsudky z 21. júna 2017, Martinez Silva, C-449/16, EU:C:2017:485, bod 20 a citovaná judikatúra, ako aj z 2. apríla 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dieťa manželského partnera cezhraničného pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 36 a citovaná judikatúra].

- 54 Pokiaľ teda ide o prvú podmienku uvedenú v predchádzajúcom bode, Súdny dvor rozhodol, že dávky, ktoré sa poskytujú automaticky rodinám, ktoré spĺňajú určité objektívne požiadavky týkajúce sa najmä ich veľkosti, príjmov a prostriedkov bez ohľadu na individuálne a diskrečné posúdenie osobných potrieb a ktorých cieľom je pokryť rodinné výdavky, sa musia považovať za dávky sociálneho zabezpečenia [rozsudky z 21. júna 2017, Martinez Silva, C-449/16, EU:C:2017:485, bod 22 a citovaná judikatúra, ako aj z 2. apríla 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dieťa manželského partnera cezhraničného pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 37].
- 55 V súvislosti s touto podmienkou treba navyše pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že pokiaľ ide o dávky, ktorých poskytnutie sa prizná alebo zamietne, alebo ktorých výška sa vypočíta s ohľadom na príjmy príjemcu, priznanie takýchto dávok nezávisí od individuálneho posúdenia osobných potrieb žiadateľa, keďže ide o objektívne a zákonom definované kritérium zakladajúce nárok na túto dávku bez toho, aby príslušný orgán mohol zohľadniť iné osobné okolnosti (rozsudok z 12. marca 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).
- 56 Súdny dvor okrem toho spresnil, že na to, aby sa uvedená podmienka mohla považovať za nesplnenú, musí sa diskrečné posúdenie individuálnych potrieb príjemcu dávky zo strany príslušného orgánu v prvom rade týkať vzniku nároku na predmetnú dávku. Tieto úvahy platia *mutatis mutandis*, aj pokiaľ ide o individuálnu povahu posúdenia osobných potrieb príjemcu dávky zo strany príslušného orgánu (rozsudok z 12. marca 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 29, ako aj citovaná judikatúra).
- 57 Pokiaľ ide o otázku, či určitá dávka patrí medzi rodinné dávky podľa článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004, treba konštatovať, že podľa článku 1 písm. z) tohto nariadenia výraz „rodinná dávka“ znamená všetky vecné alebo peňažné dávky, ktorú sú určené na pokrytie rodinných výdavkov, okrem preddavkov na výživné a osobitné prídavky pri narodení dieťaťa a osvojení dieťaťa, ako sú uvedené v prílohe I tohto nariadenia. Súdny dvor rozhodol, že výraz „pokrytie rodinných výdavkov“ sa má vykladať v tom zmysle, že sa týka najmä verejného príspevku do rodinného rozpočtu, ktorý má uľahčiť bremeno výdavkov vyplývajúcich zo starostlivosti o deti [rozsudok z 2. apríla 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dieťa manželského partnera cezhraničného pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 38 a citovaná judikatúra].
- 58 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o príspevok pri narodení dieťaťa, z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom a uvedených v bodoch 11 až 16, ako aj v bodoch 26 a 27 tohto rozsudku vyplýva, že sa na jednej strane poskytuje na každé narodené alebo osvojené dieťa, ktorého rodičia majú bydlisko v Taliansku a sú talianskymi štátnymi príslušníkmi, alebo sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Európskej únie, alebo majú postavenie osôb s dlhodobým pobytom. Tento príspevok sa pôvodne poskytoval domácnostiam, ktorých majetok nepresahoval určitú hranicu stanovenú zákonom, a následne bol rozšírený na všetky domácnosti bez majetkovej podmienky, pričom jeho výška sa líši v závislosti od majetku domácnosti a bola zvýšená o 20 % pre každé dieťa, ktoré nasleduje po prvom dieťati. Zdá sa teda, že táto dávka sa poskytuje automaticky domácnostiam, ktoré spĺňajú určité zákonom definované objektívne kritériá, bez akéhokoľvek individuálneho a diskrečného posúdenia osobných potrieb žiadateľa. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu predovšetkým vyplýva, že nárok na príspevok pri narodení dieťaťa sa

pôvodne priznával alebo zamietal s prihliadnutím na majetok domácnosti, ktorej súčasťou bol žiadajúci rodič, na základe objektívneho a zákonom definovaného kritéria, a to ukazovateľa ekvivalentnej majetkovej situácie bez toho, aby mohol príslušný orgán zohľadniť iné osobné okolnosti. Následne bol príspevok pri narodení dieťaťa priznaný bez ohľadu na výšku majetku domácnosti, pričom však bolo spresnené, že skutočná výška tohto príspevku sa v podstate vypočítava na základe tohto ukazovateľa.

- 59 Na druhej strane príspevok na narodenie dieťaťa pozostáva z peňažnej sumy, ktorú INPS mesačne vypláca jeho príjemcom, a jeho cieľom je najmä prispieť na náklady vyplývajúce z narodenia alebo osvojenia dieťaťa. V dôsledku toho ide o peňažnú dávku, ktorá má prostredníctvom verejného príspevku do rodinného rozpočtu najmä znížiť náklady vyplývajúce z výchovy narodeného alebo osvojeného dieťaťa v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 57 tohto rozsudku. Okrem toho, keďže, ako bolo pripomenuté v bode 10 tohto rozsudku, Talianska republika nikdy nefigurovala v časti II prílohy I nariadenia č. 883/2004, ktorá sa venuje osobitným prídavkom pri narodení a osvojení dieťaťa, príspevok pri narodení dieťaťa, o ktorý ide vo veci samej, nepatrí do pôsobnosti tejto prílohy, a preto nemôže byť vzhľadom na uvedenú prílohu vylúčený z pojmu „rodinné dávky“ v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 57 tohto rozsudku.
- 60 Z toho vyplýva, že príspevok pri narodení dieťaťa predstavuje rodinnú dávku podľa článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004. V tejto súvislosti nie je dôležité, že tento príspevok má dvojakú úlohu, a to, ako uvádza vnútroštátny súd, zároveň úlohu príspevku na náklady vyplývajúce z narodenia alebo osvojenia dieťaťa, a zároveň funkciu prémie na podporu pôrodnosti, keďže jedna z týchto úloh spadá do odvetvia sociálneho zabezpečenia uvedeného v tomto ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júla 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, body 19 a 20, ako aj z 15. marca 2001, Offermanns, EU:C:2001:166, bod 45).
- 61 Pokiaľ ide o príspevok v materstve, z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom a uvedených v bode 17 tohto rozsudku vyplýva, že sa poskytuje na každé dieťa, ktoré sa narodilo alebo bolo osvojené, alebo na každé dieťa umiestnené na účely jeho osvojenia, a to ženám s bydliskom v Taliansku, štátnym príslušníčkam Talianskej republiky alebo iného členského štátu, alebo ženám, ktoré majú postavenie osoby s dlhodobým pobytom, a to za predpokladu, že nie sú príjemkyňami dávky v materstve spojenej so závislou prácou ani samostatnou zárobkovou činnosťou, ani s výkonom slobodného povolania, a že majetok domácnosti, ktorej je matka súčasťou, nepresahuje určitú sumu.
- 62 Na jednej strane sa tak zdá, že príspevok v materstve sa automaticky poskytuje matkám, ktoré spĺňajú určité zákonom definované objektívne kritériá, bez akéhokoľvek individuálneho a diskrečného posúdenia osobných potrieb dotknutej osoby. Okrem absencie dávky v materstve spojenej s pracovným vzťahom alebo výkonom slobodných povolání sa príspevok v materstve priznáva alebo zamietá najmä s ohľadom na majetok domácnosti, ktorej je matka súčasťou, na základe objektívneho a zákonom stanoveného kritéria, konkrétne ukazovateľa majetkovej situácie, bez toho, aby príslušný orgán mohol zohľadniť iné okolnosti týkajúce sa situácie danej osoby. Na druhej strane tento príspevok spadá do odvetvia sociálneho zabezpečenia uvedeného v článku 3 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 883/2004.
- 63 Z toho vyplýva, že príspevok pri narodení a príspevok v materstve patria do odvetví sociálneho zabezpečenia, v prípade ktorých majú štátni príslušníci tretích krajín uvedení v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) smernice 2011/98 právo na rovnosť zaobchádzania podľa článku 12 ods. 1 písm. e) tejto smernice.

- 64 Okrem toho treba uviesť, ako uvádza vnútroštátny súd, že Talianska republika nevyužila možnosť ponúknutú členským štátom obmedziť rovnosť zaobchádzania, ako to stanovuje článok 12 ods. 2 písm. b) smernice 2011/98.
- 65 Preto treba konštatovať, že vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín uvedených v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) smernice 2011/98 z priznávania príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku v materstve, nie je v súlade s článkom 12 ods. 1 písm. e) tejto smernice.
- 66 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín uvedených v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) tejto smernice z priznávania príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku v materstve, upravených touto právnou úpravou.

O trovách

- 67 Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 12 ods. 1 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/98/EÚ z 13. decembra 2011 o jednotnom postupe vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín a o spoločnom súbore práv pracovníkov z tretích krajín s oprávneným pobytom v členskom štáte sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov tretích krajín uvedených v článku 3 ods. 1 písm. b) a c) tejto smernice z priznávania príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku v materstve, upravených touto právnou úpravou.

Podpisy